

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Ipoteza

iubirii

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂȘĂRMAN

LITERA
București

CAPITOLUL 1

♥ **IPOTEZĂ:** Confruntată cu alegerea între varianta A (o situație ușor incomodă) și varianta B (un dezastru colosal ce prezintă consecințe devastatoare), voi alege în mod inevitabil varianta B.

Doi ani și unsprezece luni mai târziu

În apărarea lui Olive, pe bărbat nu părea să-l deranjeze prea tare sărutul.

I-a luat un moment să se adapteze – ceea ce era perfect de înțeles, având în vedere circumstanțele. A fost un minut stânjenitor, inconfortabil și oarecum dureros, în care Olive și-a lovit în același timp buzele de ale lui și s-a ridicat în vârfurile picioarelor cât de mult a putut pentru a-și menține gura la același nivel cu fața lui. Chiar trebuia să fie atât de înalt? Sărutul trebuie să fi arătat ca o lovitură cu capul stângace, iar ea era tot mai îngrijorată că nu avea să fie capabilă să-l ducă la bun sfârșit. Prietena ei, Anh, pe care Olive o observase apropiindu-se cu câteva secunde înainte, avea să arunce o singură privire la ei și să știe

instantaneu că Olive și acest tip cu care se săruta nu aveau cum să fie doi oameni aflați la întâlnire.

Apoi, acel moment chinuitor desfășurat cu încetinitorul s-a terminat și sărutul a devenit... diferit. Bărbatul a inspirat brusc și a înclinat puțin capul, făcând-o pe Olive să se simtă mai puțin ca o maimuță ce se cațără într-un baobab, iar mâinile lui – care erau mari și se simțeau în mod plăcut călduțe în aerul condiționat de pe hol – au cuprins-o de talie. Au alunecat în sus câțiva centimetri, înfășurându-se în jurul cutiei toracice, ținând-o lângă el. Nu prea aproape și nici prea departe.

La distanța potrivită.

Era mai degrabă un sărut pe fugă decât altceva, dar era destul de plăcut și, pentru câteva secunde, Olive a uitat un număr apreciabil de lucruri, inclusiv faptul că era lipită de un tip oarecare, de un necunoscut. Că abia dacă avusese timp să șoptească „Pot să te sărut, te rog?“, înainte de a-și lipi buzele de ale lui. Că ceea ce o determinase la început să joace toată scena era speranța de a o păcăli pe Anh, prietena ei cea mai bună.

Dar asta reușește un sărut bun: o face pe o fată să uite de sine pentru o vreme. Olive s-a trezit topindu-se lipită de piept lat, solid, care nu dădea nici un semn să cedeze. Mâinile i s-au plimbat de la un maxilar bine conturat spre un păr surprinzător de des și moale, iar apoi... apoi s-a auzit suspinând, ca și cum ar fi rămas deja fără suflare, iar acela a fost momentul în care revelația a lovit-o ca o cărămidă în cap... Nu. Nu.

Nu. Nu. *Nu.*

Nu ar fi trebuit să se simtă bine. Cu un tip oarecare, și așa mai departe.

Olive a icnit și s-a împins de lângă el, căutând-o frenetic cu privirea pe Anh. Prietena ei nu se întrezărea nicăieri în sclipirea albăstruie a holului laboratoarelor de biologie la ora unsprezece seara. Ciudat. Olive era sigură că o observase cu numai câteva secunde mai devreme.

Tipul cu sărutul, pe de altă parte, stătea chiar în fața ei, cu buzele desfăcute, cu pieptul ridicat și cu o luminiță ciudată sclipindu-i în ochi, moment în care a trăsnet-o enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Pe cine tocmai...

Să mă ia naiba.

Să. Mă. Ia. Naiba.

Pentru că doctorul Adam Carlsen era un dobitoc notoriu.

Acest lucru nu era remarcabil în sine, având în vedere că, în mediul academic, orice poziție care se afla deasupra nivelului studentului absolvent (din păcate, nivelul lui Olive) necesita un anumit grad de nesimțire pentru a fi menținută pentru o perioadă de timp, cu profesorii titulari situați în vârful piramidei nesimțirii. Doctorul Carlsen, totuși – era excepțional. Cel puțin dacă puteai să te iei după zvonuri.

El era motivul pentru care colegul de cameră al lui Olive, Malcolm, fusese nevoit să renunțe complet la două proiecte de cercetare și era foarte probabil să sfârșească absolvind cu întârziere de un an; era cel din cauza căruia Jeremy vomitase, ca urmare a emoțiilor de dinainte de examenele de admitere; singurul vinovat pentru faptul că jumătate din studenții din departament fuseseră forțați să-și amâne susținerea tezei. Joe, care obișnuise să facă parte din gașca lui Olive și care o ducea în fiecare joi seara la niște filme europene cu imagini neclare și subtitrări minuscule, fusese asistent cercetător în laboratorul lui Carlsen, dar se hotărâse să renunțe după șase luni, „din anumite motive“. Fusese, probabil, mai bine așa, având în vedere că asistenților care rămăseseră le tremurau în mod constant mâinile și deseori arătau de parcă n-ar mai fi dormit de un an întreg.

Poate că doctorul Carlsen era un rock star al vieții academice și un copil minune al biologiei, dar era, în același timp, rău și hipercritic, și era evident din felul în care vorbea, din atitudine, că se credea singurul om de știință de o calitate acceptabilă din departamentul de biologie de la Stanford. Din întreaga

lume, probabil. Era, în mod sigur, un cretin capricios, antipatic și terifiant.

Și Olive tocmai îl sărutase.

Nu era sigură cât a durat tăcerea, ci numai de faptul că el a fost cel care a întrerupt-o. Stătea în fața lui Olive, ridicol de intimidant, cu ochi negri și păr și mai negru, privind în jos de la cine știe câți centimetri peste 180 – trebuie să fi fost cu mai mult de cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. S-a încruntat, expresie pe care Olive a recunoscut-o de când îl văzuse participând la seminarul departamental, o privire care de obicei preceda ridicarea mâinii pentru a sublinia câteva erori fatale percepute în opera vorbitorului.

Adam Carlsen. Distrugătorul carierelor în cercetare, îl auzise Olive pe consilierul ei spunând.

„Este în ordine. Este bine. Absolut bine.“ Avea să pretindă pur și simplu că nu se întâmplase nimic, să dea din cap în mod politicoș și să plece tiptil de acolo. „Da, un plan beton.“

– M-ai... M-ai sărutat cumva?

Părea derutat și poate puțin cu răsuflarea tăiată. Avea buzele pline și groase și... Doamne. Sărutate. Pur și simplu nu exista nici o modalitate prin care Olive să reușească să nege ceea ce tocmai făcuse.

Totuși, merita să încerce.

– Nu.

În mod surprinzător, a părut să funcționeze.

– A. Bine atunci. Carlsen a dat din cap și s-a întors cu spatele, arătând vag dezorientat. A făcut câțiva pași pe hol, a ajuns la fântână – poate locul spre care se îndrepta inițial. Olive începuse să creadă că poate scăpase, când el s-a oprit și s-a întors cu fața, având o expresie sceptică pe față. Ești sigură?

La naiba.

– Eu... Și-a ascuns fața în palme. Nu e ceea ce pare.

– Bine. Eu... bine, a repetat el încet. Avea vocea groasă și scăzută și părea că era pe cale de a se enerva. Ca și cum, poate, ar fi fost deja nervos. Ce se întâmplă aici?

Pur și simplu nu avea cum să explice ceea ce se întâmplase. Orice om normal ar fi găsit că situația în care se afla Olive era ciudată, dar Adam Carlsen, care în mod evident considera empatia a fi un virus, și nu o trăsătură umană, nu ar fi putut niciodată să înțeleagă. Olive a dat drumul mâinilor pe lângă corp și a inspirat adânc.

– E... ascultați, nu vreau să fiu prost crescută, dar chiar nu e treaba dumneavoastră.

S-a uitat la ea pentru o clipă, apoi a dat din cap.

– Da. Desigur. Probabil revenea la starea lui obișnuită, pentru că tonul își pierduse din surpriză și se întorsese la normal – sec. Laconic. O să mă întorc în biroul meu și o să lucrez la plângerea cu Titlul IX.

Olive a expirat ușurată.

– Da. Ar fi grozav, de vreme ce... stați. La ce?

El și-a înclinat capul.

– Titlul IX este o lege federală care protejează împotriva comportamentului sexual neadecvat în rândurile personalului din mediul academic...

– Știu ce este.

– Înțeleg. Deci ai ales să nu ții cont de ea în cunoștință de cauză.

– Eu... Ce? Nu. Nu am făcut asta!

El s-a scuturat.

– Atunci, trebuie că mă înșel. Altcineva trebuie să mă fi hărțuit.

– Hărțuit... nu v-am „hărțuit“.

– Dar m-ai sărutat.

– Dar nu cu adevărat.

– Fără să te asiguri de consimțământul meu prealabil.

- V-am întrebat dacă pot să vă sărut!
- Și apoi ai acționat fără să aștepti răspunsul meu.
- Ce? Ați spus da.
- Poftim?

Olive s-a încruntat.

- Am întrebat dacă pot să vă sărut și ați spus da.
- Incorect. Ai întrebat dacă poți să mă săruți și eu am pufnit.
- Sunt destul de sigură că v-am auzit spunând da.

El a ridicat o sprânceană și, pentru un minut, Olive și-a permis să viseze cu ochii deschiși că strângea de gât pe cineva. Pe doctorul Carlsen. Pe ea însăși. Amândouă păreau variante grozave.

- Ascultați, îmi pare sincer rău. A fost o situație ciudată. Nu putem pur și simplu să uităm că s-a întâmplat?

A studiat-o mult timp cu o expresie serioasă pe fața lui unghiulară și încă ceva ce Olive nu putea să descifreze, pentru că era prea ocupată să observe din nou cât de al naibii de înalt și de lat era. Pur și simplu masiv. Olive fusese întotdeauna subțire, aproape prea zveltă, dar fetele de un metru șaptezeci rareori se simt minione. Cel puțin până ajung lângă Adam Carlsen. Știuse că e înalt, desigur, de când îl văzuse prin departament sau mergând prin campus, de când împărțiseră același lift, dar nu interacționaseră niciodată. Nu fuseseră niciodată așa aproape unul de altul.

„Cu excepția trecutului apropiat, Olive. Când aproape că ți-ai băgat limba în...”

- Este vreo problemă?
- Părea aproape îngrijorat.
- Ce? Nu. Nu e nici o problemă.
- Pentru că, a continuat el calm, să săruți un străin la miezul nopții într-un laborator de știință, ar putea fi un semn că ar fi.
- Nu este.

Carlsen a dat din cap, gânditor.

- Foarte bine. Așteaptă-te la o scrisoare în următoarele câteva zile, atunci.

A dat să treacă pe lângă ea, iar Olive s-a întors să țipe după el.

- Nici măcar nu m-ați întrebat cum mă cheamă.

- Sunt sigur că oricine ar putea afla, de vreme ce ți-ai folosit legitimația ca să intri în zona laboratoarelor după terminarea programului. Îți urez noapte bună.

- Așteptați!

S-a aplecat în față și l-a oprit, apucându-l cu mâna de încheietură. El s-a oprit imediat, deși era evident că nu ar fi fost nevoie de nici un efort ca să se elibereze, și s-a uitat pătrunzător la locul în care degetele ei se încolăciseră peste pielea lui – chiar sub ceasul de mână care costase probabil cât jumătate din salariul ei pe un an. Sau cât tot salariul.

Olive i-a dat drumul și a făcut un pas în spate.

- Îmi cer scuze, nu am vrut să...

- Sărutul. Explică.

Olive și-a mușcat buza de jos. Chiar o băgase pe mânecă. Acum trebuia să-i spună.

- Anh Pham. S-a uitat de jur împrejur ca să se asigure că Anh într-adevăr plecase. Fata care trecea pe aici. Este studentă la doctorat în departamentul de biologie.

Carlsen nu dădea nici un semn că ar fi știut cine era Anh.

- Anh a... Olive și-a dat o șuviță de păr castaniu după ureche. Acesta era punctul în care povestea devenea jenantă. Complicată și ușor juvenilă. Mă vedeam cu tipul ăsta din departament, Jeremy Langley. Are părul roșcat și lucrează cu doctorul... În fine, am ieșit numai de două ori și pe urmă l-am dus la petrecerea de ziua de naștere a lui Anh, iar ei s-au înțeles foarte bine și...

Olive a închis ochii. Ceea ce a fost, probabil, o idee proastă, pentru că acum vedea imaginea proiectată pe pleoape, felul în care prietena ei cea mai bună și partenerul ei se tachinaseră în sala de popice, ca și cum s-ar fi cunoscut de-o viață; temele

inepuizabile de conversație, râsetele, iar apoi, la sfârșitul serii, Jeremy urmărind cu privirea fiecare mișcare a lui Anh. Devenise dureros de clar de cine era interesat. Olive a dat din mână și a încercat să zâmbescă.

– Pe scurt, după ce Jeremy și cu mine am pus capăt poveștii, a invitat-o pe Anh în oraș. A refuzat din cauza... codului fetelor și toate alea, dar îmi dau seama că îl place cu adevărat. Îi e teamă să nu-mi rănească sentimentele și, indiferent de câte ori i-aș fi spus, nu m-a crezut. „Ca să nu mai spun că ieri am auzit-o confesându-i-se prietenului nostru, Malcolm, că i se pare că Jeremy e grozav, dar că nu ar putea niciodată să mă trădeze ieșind cu el și părea așa de demoralizată. Dezamăgită și nesigură, fără nici o legătură cu Anh cea îndrăzneță și măreață cu care sunt obișnuită.“ Așa că am mințit-o și i-am spus că deja mă văd cu altcineva. Pentru că este una dintre prietenele mele cele mai apropiate și nu am mai văzut-o să-i placă de cineva așa de tare și aș vrea să aibă parte de lucrurile bune pe care le merită și sunt sigură că ar face același lucru pentru mine și... Olive și-a dat seama că bătea câmpii și că lui Carlsen nu ar fi putut să-i pese mai puțin. S-a oprit și a înghițit, deși avea gura uscată. În seara asta... I-am spus că în *seara asta* am întâlnire.

– Aha, a spus el cu o expresie impenetrabilă.

– Dar nu am. Așa că am hotărât să vin la serviciu și să lucrez la un experiment, dar a apărut și Anh. Nu ar fi trebuit să fie aici. Dar a fost. Și venea încoace. Și m-am panicat... Olive și-a trecut o mână peste față. Nu m-am gândit bine.

Carlsen nu a spus nimic, dar se vedea în ochii lui că se gândea, în mod evident.

– Aveam nevoie să creadă că sunt la o întâlnire.

El a dat din cap.

– Așa că ai sărutat prima persoană pe care ai văzut-o pe hol.

Perfect logic.

Olive s-a strâmbat.

– Când spuneți așa, e clar că nu a fost unul dintre momentele mele cele mai bune.

– Poate.

– Dar nu a fost nici cel mai rău! Sunt destul de sigură că Anh ne-a văzut. Acum o să creadă că eram la o întâlnire cu dumneavoastră și să sperăm că se va simți liberă să iasă cu Jeremy și... A dat din cap. Ascultați, îmi pare foarte, foarte rău pentru sărut.

– Chiar așa?

– Vă rog, nu mă reclamați. Chiar am crezut că v-am auzit spunând da. Credeți-mă că nu am intenționat...

Dintr-odată, și-a dat seama pe de-a-ntregul de enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Tocmai sărutase un tip oarecare, un tip care se întâmpla să fie renumit ca fiind cel mai neplăcut membru al departamentului de biologie al facultății. Confundase un pufnit cu un consimțământ, practic îl atacase pe hol, iar acum el se zgâia la ea în acel fel ciudat, gânditor, atât de masiv de clar și de aproape de ea și...

Rahat.

Poate era din cauza orei târzii. Poate din cauză că băuse ultima cafea cu șaisprezece ore în urmă. Poate era din cauza felului condescendent în care o privea Adam Carlsen. Dintr-odată, întreaga situație a devenit prea mult pentru ea.

– De fapt, aveți perfectă dreptate. Îmi pare foarte rău. Dacă simțiți că ați fost în vreun fel hărțuit de mine, chiar ar trebui să depuneți o plângere, pentru că așa e corect. Am făcut un lucru oribil, deși chiar nu am intenționat... Nu că intențiile mele ar avea vreo importanță; este vorba mai mult despre felul în care dumneavoastră ați perceput...

Rahat, rahat, rahat.

– O să plec acum, bine? Mulțumesc și... îmi pare foarte, foarte rău.

Olive s-a întors pe călcâie și a fugit pe hol.

– Olive! I-a auzit strigând. Olive, așteaptă...

Nu s-a oprit. A alergat în jos pe scările care duceau spre etajul unu, apoi afară din clădire, a traversat aleile slab iluminate ale campusului Stanford, trecând pe lângă o fată care-și plimba câinele și un grup de studenți care râdeau în fața bibliotecii. A continuat până a ajuns în fața ușii apartamentului ei, oprindu-se numai ca să descuie, și a mers în linie dreaptă până la camera ei în speranța de a-l evita pe colegul ei și pe oricine ar fi fost persoana pe care o adusese acasă în seara aceea.

Abia când era deja prăbușită pe pat și se uita la luminițele fosforescente lipite pe tavan, și-a adus aminte că uitase să verifice starea șoricelilor de laborator. Și, de asemenea, că își lăsase laptopul pe băncuță, hanoracul undeva în laborator și că uitase complet să se oprească la magazin și să cumpere cafeaua pe care îi promisese lui Malcolm că avea s-o aducă pentru dimineață.

„Rahat. Ce zi dezastruoasă.“

Nu s-a gândit însă deloc la faptul că doctorul Adam Carlsen – un dobitoc notoriu – o strigase pe nume.

CAPITOLUL 2

♥ **IPOTEZĂ:** Orice zvon despre viața mea amoroasă o să se răspândească cu o viteză direct proporțională cu dorința mea de a ține acel zvon secret.

Olive Smith era studentă în al treilea an la doctorat în unul dintre departamentele de biologie din țară, unul care găzduia mai mult de o sută de absolvenți și ceea ce părea a fi mai multe milioane de studenți la specializare. Nu avea idee care era numărul exact al cadrelor didactice, dar, judecând după căsuțele poștale din camera copiatorului, ar fi spus că era destul de corect să presupui: prea mulți. Din acest motiv făcuse raționamentul conform căruia, dacă nu avusese niciodată ghinionul de a interacționa cu Adam Carlsen în cei doi ani anteriori Serii (trecuseră numai câteva zile de la incidentul cu sărutul, dar Olive deja știa că avea să numească cea mai recentă zi de vineri „Seara“ pentru tot restul vieții ei), era perfect posibil să termine doctoratul fără să i se mai încrucișeze vreodată cărările cu ale lui. De fapt, nu numai că era destul de sigură că Adam Carlsen nu avea idee cine era, dar că nici nu ar fi avut vreo dorință de a afla și că probabil deja uitase complet întâmplarea.

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Cu
dragostea
în minte

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂȘĂRMAN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Love on the Brain

Ali Hazelwood

Copyright © 2022 Ali Hazelwood

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul
de reproducere totală sau parțială sub orice formă.

Editie publicată prin înțelegere cu Berkley, un imprint al Penguin Publishing Group,
o divizie a Penguin Random House LLC.

Cu dragostea în minte

Ali Hazelwood

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și filii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Ilustrație copertă: Illithsaur

Prepresa copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAZELWOOD, ALI

Cu dragostea în minte / Ali Hazelwood;

trad. din lb. engleză și note: Simona Săsărman. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9736-3

Săsărman, Simona (trad; note)

821.111

1 HABENULA: DEZAMĂGIREA

Să vă spun bârfa mea preferată: la propria nuntă, doctor Marie Sklodowska-Curie a apărut îmbrăcată în halat de laborator.

De fapt, e o poveste foarte tare: un prieten de-al ei, om de știință, i-a făcut cunoștință cu Pierre Curie. Cei doi au recunoscut, jenați, că-și citiseră reciproc lucrările, au flirtat pe deasupra eprubetelor pline cu uraniu lichid și, în mai puțin de un an, Pierre i-a cerut mâna. Dar Marie se afla în Franța doar pentru a-și obține diploma, așa că l-a refuzat fără tragere de inimă, ca să se întoarcă în Polonia.

Of, of.

Intră în scenă ticăloasa Universitate din Cracovia, Cupidon fără de voie al poveștii, care i-a respins lui Marie cererea de angajare la facultate pe motiv că era femeie (foarte elegant, U din C). Mișcare de rahat, știu, dar care a avut binevenitul efect secundar de a o împinge pe Marie înapoi în brațele iubitoare și încă neradioactive ale lui Pierre. Acești doi tocilari minunați s-au căsătorit în 1895. Iar Marie, care nu câștiga chiar o avere la vremea respectivă, și-a cumpărat o rochie de mireasă suficient

de comodă ca să fie folosită zilnic în laborator. Nu se poate spune despre fata mea că nu era pragmatică.

Bineînțeles, povestea asta devine semnificativ mai puțin picantă dacă derulezi înainte pe o perioadă de circa zece ani, atunci când Pierre a fost lovit de o trăsură și le-a lăsat pe Marie și pe fiicele lor singure pe lume. Mărim imaginea pe anul 1906, iar aici găsim adevărata morală a poveștii: e o idee proastă să crezi că oamenii o să rămână alături de tine. Într-un fel sau altul, o să-și ia tălpășița. Poate că alunecă pe strada Dauphine într-o dimineață ploioasă și se alege cu țeasta strivită de o șaretă. Poate că sunt răpiți de extraterestri și dispar în nemărginirea spațiului. Sau poate că fac sex cu cea mai bună prietenă a ta – cu șase luni înainte de data la care ar trebui să te căsătorești –, obligându-te să anulezi nunta și să pierzi tone de bani din garanțiile deja depuse.

Sincer vorbind, orice se poate întâmpla.

S-ar putea spune, așadar, că U din C e o ticăloasă neînsemnată. Nu mă înțelegeți greșit: mi-ar plăcea să mi-o imaginez pe doctor Curie întorcându-se la Cracovia în pași de vals, în stil *Pretty Woman*, îmbrăcată în ținuta ei de nuntă-și-sau-laborator, fluturându-și cele două premii Nobel și strigând:

„Mare greșeală! Mare! Uriașă!”

Dar adevăratul răufăcător, cel care a făcut-o pe Marie să plângă și să stea cu ochii-n tavan până la orele târzii ale nopții, e pierderea. Jalea. Calitatea intrinsecă a relațiilor de a fi trecătoare. Adevăratul personaj negativ e iubirea: un izotop instabil, supus în mod continuu dezintegrării nucleare.

Și o să rămână de-a pururea nepedepsită.

Știi pe ce te poți baza, în schimb? Ce n-a abandonat-o niciodată pe doctor Curie în toți anii vieții ei? Curiozitatea. Descoperirile pe care le-a făcut. Realizările ei.

Știința. Știința e toată șmecheria.

Motiv pentru care, atunci când NASA mă anunță pe mine, (*pe mine!*) *Bee Königswasser*, că am fost selectată în calitate de cercetător principal pentru BLINK, unul dintre cele mai prestigioase proiecte de cercetare în neuroinginerie ale lor, răcnesc. Urlu din toți răunchii și plină de bucurie în biroul meu minuscul și lipsit de ferestre din campusul Bethesda al Institutului Național pentru Sănătate. Urlu gândindu-mă la tehnologia destinată îmbunătățirii performanței pe care o să am ocazia s-o realizez pentru nimeni alții decât astronautii NASA. Iar apoi îmi aduc aminte că pereții sunt subțiri ca niște foi de carton și că vecinul din stânga a formulat, la un moment dat, o plângere oficială împotriva mea fiindcă ascultam, fără căști, formații feminine de rock alternativ din anii '90. Așa că-mi pun o mână pe gură, mă mușc și sar în sus pe cât de silențios pot, în timp ce sunt răvășită de euforie.

Mă simt exact așa cum îmi imaginez că trebuie să se fi simțit doctor Curie atunci când a fost acceptată în cele din urmă la Universitatea din Paris, la sfârșitul anului 1891: ca și cum un întreg univers de descoperiri științifice (preferabil, neradioactive) ar fi fost, în sfârșit, accesibil. Asta e, de departe, ziua cea mai memorabilă a vieții mele, care dă startul unui weekend fenomenal de petreceri. Momentele-cheie sunt:

- Le dau vestea celor trei colege preferate ale mele, după care ne ducem la barul nostru obișnuit, dăm peste cap câteva serii de shoturi și jucăm pe rând scena în care Trevor, șeful nostru cel urât și care nu mai e deloc tânăr, ne-a rugat să nu ne îndrăgostim de el. (Bărbații din mediul academic au tendința de a avea multe iluzii – cu excepția lui Pierre Curie, bineînțeles. Pierre n-ar fi făcut niciodată așa ceva.)

- Îmi schimb părul din roz în violet. (Trebuie să fac asta acasă, fiindcă personalul tânăr din mediul academic nu-și permite să meargă la coafor; sfârșesc prin a arăta ca o combinație între un aparat de făcut vată de zahăr și un abator pentru unicorni, dar după incidentul cu ratonul – despre care, credeți-mă, nu vreți să știți – oricum nu mai aveam nici o șansă de a-mi recupera garanția în bani.)
- Merg la Victoria's Secret și-mi cumpăr un set de lenjerie de un verde drăguț, fără să-mi dau voie să mă simt vinovată din cauza cheltuielii. (Deși au trecut mulți ani de când nu m-a mai văzut cineva fără haine, iar dacă ar fi după mine, ar mai trece încă mulți, mulți ani.)
- Descarc planul Couch-to-Marathon¹ pe care intenționasem să-l încep și fac prima alergare. (Pe urmă șchiopătez înapoi până acasă, înjurându-mi blestemata de ambiție și descarc repede programul Couch-to-5K². Nu-mi vine să cred că unii oameni se antrenează în fiecare zi.)
- Pun la cuptor gustări pentru Finneas, pisica bătrână a vecinului meu la fel de bătrân, care mă vizitează uneori pentru a doua cină. (În semn de recunoștință, îmi sfârtecă perechea preferată de Converse. Doctor Curie, în nemărginita ei înțelepciune, probabil că prefera câinii.)

Pe scurt, îmi petrec timpul într-un mod absolut minunat. Nici măcar nu sunt tristă atunci când vine ziua de luni. E o zi obișnuită de lucru, cu experimente, ședințe de laborator, mâncat prânz congelat la birou, dat peste cap o doză de suc din marca magazinului în timp ce studiezi cifrele. Dar, cu perspectiva BLINK, până și vechea mea slujbă pare nouă și palpitantă.

¹ Program de antrenament, care îi pregătește pe începători pentru maraton

² Plan de alergare pentru persoanele complet neantrenate

O să fiu sinceră: am fost groaznic de îngrijorată. După ce mi-au fost refuzate patru cereri de finanțare în mai puțin de șase luni, aveam certitudinea că eram într-un punct mort al carierei – poate chiar la capătul ei. De fiecare dată când mă chema Trevor la el în birou, aveam palpitații și mi se umezeau palmele, fiind sigură că avea să mă anunțe despre refuzul reînnoirii contractului meu anual. Ultimii doi ani, după ce mi-am dat doctoratul, n-au fost prea veseli.

Dar s-a terminat. Un contract cu NASA e o oportunitate care-ți propulsează cariera. La urma urmelor, am fost selectată în urma unui proces nemilos, în defavoarea unor băieți de aur, ca, spre exemplu, Josh Martin, Hank Malik, chiar și Jan Vanderberg, acel tip oribil care face un sport olimpic din insultarea muncii mele de cercetător. Am avut și eșecuri, chiar destule, dar după aproape două decenii în care am fost obsedată de creier, am ajuns aici: un neurocercetător de vârf la BLINK. O să proiectez echipamente pentru *astronauți*, echipamente pe care ei o să le folosească în *spațiu*. Iată cum sunt pe cale să mă smulg din ghearele lipicioase, misogine, ale lui Trevor. Mutarea asta îmi face rost de un contract pe termen lung în propriul laborator, cu propria linie de cercetare. Iată punctul de cotitură al vieții mele profesionale – care, sinceră să fiu, e singura viață pe care o am.

Vreme de câteva zile, sunt în extaz. Exuberantă. Sunt exuberant de extatică.

Pe urmă, luni, la 4.33 p.m., primesc un e-mail de la NASA. Citesc numele persoanei care o să conducă proiectul alături de mine și, dintr-odată, nu mai sunt nimic din toate astea.

– Ți-l aduci aminte pe Levi Ward?

– *Brennt da etwas?*¹ Ce? Bee, tu ești? Cât e ceasul?

¹ Arde ceva? (în limba germană în original)

La telefon, vocea lui Mareike e groasă și adormită, compromisă de conexiunea proastă.

– Opt și un sfert în Maryland și..., încep eu să spun, calculând apoi repede, în gând, diferența de fus orar, pe baza informației că acum câteva săptămâni Reike era în Tadjikistan, dar în prezent e... în Portugalia, poate? A, da, e două noaptea la tine!

Reike mormăie și scoate o întreagă serie de alte sunete pe care le cunosc prea bine datorită celor două decenii în care am împărțit camera cu ea. Mă sprijin de spătarul fotoliului și aștept până când mă întrebă:

– Cine a murit?

– N-a murit nimeni. Mă rog, sunt sigură că cineva a murit, dar nu cineva pe care să-l cunoaștem. Chiar dormeai? Ești bolnavă? Să vin la tine?

Sunt sincer îngrijorată din cauza faptului că sora mea nu e în club, nu face baie dezbrăcată în Marea Mediterană și nici nu zburdă împreună cu o clică de vârcolaci care locuiesc în adâncurile pădurilor din Peninsula Iberică. Să doarmă noaptea e ceva foarte neobișnuit.

– Nu. Am rămas iar fără bani, spune ea, căscând. Meditez niște băieți portughezi bogați și răsfățați până când strâng destui bani ca să-mi iau bilet de avion pentru Norvegia.

Am destulă experiență cât să știu că, dacă aș întreba „De ce Norvegia?“, răspunsul lui Reike ar fi pur și simplu „De ce nu?“, așa că aleg să întreb:

– Vrei să-ți trimit niște bani?

Nu pot spune că mă dau banii afară din casă, mai ales după sărbătoririle mele (premature, după cât se pare), dar mă pot lipsi de câțiva dolari dacă am grijă la cheltuieli. Și dacă nu mănânc două zile.

– Nu, părinții răsfățatului plătesc bine. La naiba, Bee, un băiat de doisprezece ani a încercat ieri să-mi pună mâna pe țâțe!

– Scârbos! Ce-ai făcut?

– I-am spus că-i tai degetele, bineînțeles. Oricum, cărui fapt îi datorez plăcerea de a fi trezită brutal din somn?

– Îmi pare rău.

– Nu, nu-i adevărat.

Zâmbesc.

– Nu, nu-mi pare, recunosc față de sora mea, fiindcă ce sens ar avea să ai același ADN cu cineva, dacă nu-l poți trezi pe acel cineva pentru o trâncăneală de urgență? Reike, îți aduci aminte de proiectul ăla de cercetare despre care ți-am spus? Despre BLINK?

– Cel pe care îl conduci? La NASA? Unde îți folosești știința ta fițoasă despre creier ca să proiectezi câști fițoase pentru ca astronautii fițoși să se descurce mai bine în spațiu?

– Da. Ceva de genul ăsta. După cât se pare, nu-l conduc chiar singură, ci mai degrabă o fac în colaborare cu cineva. Fondurile provin de la NIH și de la NASA. Astea două s-au angajat într-un război al orgoliilor apropo de care agenție ar trebui să fie în control, dar până la urmă au hotărât să aibă doi șefi.

Observ cu coada ochiului o săgeată portocalie. E Finneas, sărind pe pervazul ferestrei de la bucătăria mea. Îi dau drumul înăuntru și îl scarpin de câteva ori pe cap. El scoate un mieunat drăgăstos și mi se freacă de mână. Apoi o întreb pe Reike:

– Ți-l amintești pe Levi Ward?

– E vreun fost iubit al meu care încearcă să mă găsească fiindcă are gonoree?

– Ce? Nu! E un tip pe care l-am cunoscut la școala doctorală, explic eu în timp ce deschid dulapul în care țin mâncarea

pentru pisici. Își lua doctoratul în inginerie în laboratorul meu și era în anul cinci pe vremea când eu am început...

– Wardiotul!

– Da, el e!

– Mi-aduc aminte! Nu era... marfă? Înalt? Bine făcut?

Îmi rețin un zâmbet în timp ce îi torn lui Finneas mâncare în bol.

– Nu sunt sigură ce sentimente am vizavi de faptul că singurul lucru pe care ți-l amintești despre dușmanul meu de moarte de la doctorat e faptul că măsoară un metru nouăzeci și trei în înălțime!

Surorile întru știință ale doamnei Curie, renumita fiziciană Bronisława Dłuska și activista educațională Helena Szalayowa, nu și-ar fi amintit niciodată așa ceva. În afara cazului în care ar fi fost niște boarfe lacome, ca Reike, caz în care cu siguranță că și-ar fi amintit.

– Și bine făcut. Ar trebui să fii mândră de memoria mea de elefant!

– Și chiar sunt. În orice caz, mi s-a spus cine o să fie conducătorul proiectului din partea NASA și...

– Nu cred, spune Reike, care probabil că s-a ridicat în capul oaselor. Vocea ei e dintr-odată clară. *Nu cred!* repetă ea.

– Ba să crezi, îmi contrazic eu sora, ascultându-i cotcodăcitul maniacal și zglobiu în timp ce arunc la gunoi conserva goală. Știi, ai putea măcar să te prefaci că nu te bucuri atât de tare de chestia asta!

– Da, aș putea. Dar oare o s-o fac?

– Evident că nu.

– Ai plâns atunci când ai aflat?

– Nu.

– Te-ai lovit cu capul de birou?

– Nu.

– Nu mă miști! Ai un cucui în frunte?

– Poate că da. Unul mic.

– O, Bee! Dragă, îți mulțumesc că m-ai trezit ca să-mi împărtășești vestea asta excepțională! Nu Wardiotul e cel care a spus despre tine că ești „furată“¹?

N-a făcut-o, cel puțin nu în termenii ăștia, dar râd atât de tare, încât Finneas îmi aruncă o privire speriată.

– Nu-mi vine să cred că ai ținut minte *asta!*

– Hei, nu mi-a plăcut deloc să aud așa ceva. Ești al naibii de sexy!

– Spui asta numai fiindcă arăt exact ca tine.

– Crede-mă că nu mi-am dat seama.

Oricum, chestia cu asemănarea dintre noi nu e complet adevărată. Da, eu și Reike suntem amândouă minione. Avem trăsături simetrice, ochi albaștri, părul brunet și drept. Cu toate astea, am depășit de mult faza în care am fi putut să-i păcălim pe părinții noștri să ne ia pe una drept cealaltă. La cei douăzeci și opt de ani pe care îi avem, nimeni nu s-ar chinui să ne deosebească una de alta. Nu în condițiile în care părul meu a avut în ultimul deceniu toate nuanțele de pastel, sau având în vedere pasiunea mea pentru piercing și ocazionalele tatuaje. Reike, cu dorul ei de ducă și înclinațiile artistice, e adevăratul spirit liber al familiei, dar nu s-a deranjat niciodată să facă alegeri vestimentare pe măsură. Țasta e domeniul unde eu, așa-zisul om de știință plictisitor al familiei, compensez.

– Deci el era? Cel care m-a insultat indirect?

– Exact. Levi Ward. Unic și de neegalat.

Torn apă în bol pentru Finneas. Lucrurile n-au stat *chiar* așa. Levi nu m-a insultat explicit. Totuși, implicit...

¹ „Foarte urâtă“ – *fugly* în textul original

Am avut prima prezentare științifică în semestrul al doilea al școlii doctorale și am luat-o foarte în serios. Am memorat întregul discurs, am refăcut prezentarea PowerPoint de șase ori, ba chiar m-am dat de ceasul morții ca să-mi aleg toaleta perfectă. Am reușit să mă îmbrac mai frumos decât de obicei și Annie, cea mai bună prietenă a mea de acolo, a avut ideea proastă, dar bine intenționată, de a-l convinge pe Levi să mă complimenteze.

- Nu-i așa că Bee e foarte drăguță azi?

Probabil că era singurul subiect de conversație care îi trecuse ei prin minte. Annie turuia întotdeauna despre cât de misterios și de chipeș era Levi Ward, cu părul brunet, cu umerii lași și cu fața aia interesantă și neobișnuită a lui; despre cum își dorea ea să nu mai fie atât de rezervat și s-o invite în oraș. Doar că Levi nu părea interesat de conversație. M-a studiat atent cu ochii lui verzi, pătrunzători. M-a studiat din cap până-n picioare mai multe clipe. După care a spus...

Nimic. Absolut nimic.

Doar și-a luat acea expresie pe care Tom, fostul meu logodnic, a numit-o apoi „îngrozită“ și a ieșit din laborator cu o înclinare rigidă din cap și fără să-mi facă nici un compliment, nici măcar unul exagerat, fals. Apoi mediul academic, haznaua supremă a bărfelor, și-a făcut treaba și întreaga poveste a căpătat o viață proprie. Studenții au spus că Levi vomitase pe rochia mea; că se pusese în genunchi și că mă implorase să port o pungă de hârtie trasă peste față; că fusese atât de îngrozit, încât încercase să-și curețe creierul bând înălbitor de rufe și că, pe cale de consecință, suferise leziuni neurologice ireversibile. În general, încerc să nu mă iau prea tare în serios și faptul că am fost subiectul unor astfel de glume mi s-a părut oarecum amuzant, însă bârfele au luat o asemenea amploare încât am început să mă întreb dacă nu cumva chiar eram respingătoare.

Cu toate astea, nu l-am învinovățit niciodată pe Levi. Nu i-am purtat pică fiindcă a refuzat să se înarmeze cu suficientă bunăvoință ca să pretindă că mă găsea atrăgătoare. Sau mă rog, ne-respingătoare. Păruse întotdeauna atât de *bărbat de bărbat*, la urma urmelor. Diferit de băieții din jurul meu. Serios, disciplinat, puțin încruntat. Profund și talentat. Bărbatul alfa, ce-o mai însemna și asta. O față cu septul perforat și părul vopsit într-un deghadeu de albastru n-avea cum să se conformeze idealurilor lui de frumusețe feminină, iar pe mine asta nu mă supăra cătuși de puțin.

Însă lucrurile pentru care *ii port* pică sunt celelalte comportamente pe care le-a avut în timpul anului de studiu în care ne-am suprapus. De exemplu, faptul că nu se deranja niciodată să mă privească în ochi atunci când vorbeam cu el, sau că întotdeauna găsea scuze ca să nu vină la întâlnirile grupului de prezentări științifice atunci când era rândul meu să vorbesc. Îmi rezerv dreptul de a fi furioasă pentru felul în care se strecura afară dintr-o conversație în clipa în care mă alăturam și eu, pentru faptul că mă considera nedemnă de atenția lui într-o asemenea măsură, încât nu mă saluta niciodată atunci când intram în laborator, pentru felul în care l-am surprins uitându-se la mine cu o expresie intensă de dezgust, de parcă aș fi fost vreun monstru abominabil. Îmi rezerv dreptul de a fi înverșunată fiindcă după ce eu și Tim ne-am logodit, Levi l-a tras deoparte și i-a spus că ar fi putut găsi pe cineva mult mai bun decât mine. Ce naiba, cine *face* așa ceva?

Mai mult decât orice, îmi rezerv dreptul de a-l detesta pentru modul clar în care și-a exprimat convingerea că sunt un om de știință mediocru. Aș fi putut ignora cu ușurință toate celelalte lucruri, dar o să-mi ascut întotdeauna sabia din cauza lipsei lui de respect față de munca mea.

Asta, până când o să-i înfig sabia aia în vintre.

Levi a devenit dușmanul meu de moarte într-o zi de marți a lunii aprilie, în biroul îndrumătorului meu de doctorat. Samantha Lee a fost și continuă să fie excepțională în domeniul neuroimagicisticii. Dacă există o modalitate de a studia creierul unei ființe umane vii fără a-i perfora țeasta, Sam fie că e cea care a inventat-o, fie că și-a însușit-o și că o stăpânește la perfecție. Cercetarea ei e genială, bine finanțată și are un grad ridicat de interdisciplinaritate, de unde și numărul mare de studenți pe care i-a avut la doctorat: neurocercetători cognitivi, ca mine, interesați de bazele neuronale ale comportamentului, dar și informaticieni, biologi, psihologi, ingineri.

Levi a ieșit în evidență chiar și în haosul din laboratorul aglomerat al lui Sam. Avea o înclinație pentru genul de rezolvare a problemelor, care îi plăcea lui Sam, cel care ridică neuroimagicistica la statutul de artă. În primul lui an de studii doctorale a născocit o modalitate de a construi un aparat portabil pentru spectroscopie cu infraroșu, procedeu care îi bulversase pe postdoctoranzi timp de un deceniu. Până să ajungă în al treilea an, deja revoluționase rețeaua de analiză a datelor de care dispunea laboratorul. În al patrulea an, a fost publicat în revista *Science*¹. Iar în al cincilea, atunci când m-am alăturat echipei laboratorului, Sam ne-a chemat pe mine și pe Levi Ward în biroul ei.

– Avem proiectul ăsta nemaipomenit pe care am vrut să-l demarez, a spus ea cu obișnuitu-i entuziasm. Dacă reușim să-l ducem până la capăt, o să revoluționeze complet domeniul. Iată de ce am nevoie de o colaborare între cel mai bun neurocercetător al meu și cel mai bun inginer.

¹ Revistă academică a Asociației Americane pentru Dezvoltarea Științei, una dintre cele mai valoroase reviste academice din lume

Era o după-amiază răcoroasă de primăvară. Îmi amintesc bine, fiindcă acea dimineață fusese de neuitat: Tim, într-un genunchi, în mijlocul laboratorului, cerându-mă în căsătorie. Puțin prea teatral, dar n-aveam de gând să mă plâng, având în vedere că asta însemna că cineva voia să-mi fie alături pentru totdeauna. Așa că îl privisem în ochi, îmi înghițisem lacrimile și spusese „da”.

Câteva ore mai târziu, inelul de logodnă mă înțepa dureros în pumnul înclăștat.

– N-am timp pentru o colaborare, Sam, a spus Levi.

El stătea cât se putea de departe de mine, dar, chiar și așa, reușea să umple încăperea aceea mică și să devină centrul ei. Nu s-a deranjat să mă privească. Nici măcar o dată.

Sam s-a încruntat.

– Ieri ai spus că vrei să iei parte la proiectul ăsta.

– Am greșit, a răspuns el, iar expresia i-a rămas impene-trabilă, neînduplecată. Îmi pare rău, Sam! Pur și simplu, sunt prea ocupat.

Mi-am dres glasul și am făcut câțiva pași spre el.

– Știu că nu sunt decât o studentă din anul întâi, am început eu pe un ton conciliant, dar sunt capabilă să mă achit de sarcini, crede-mă. Și...

– Nu e vorba despre asta, a răspuns Levi, în timp ce ochii lui, de un verde furtunos și rece, i-au întâlnit în treacăt pe ai mei și, pentru o fracțiune de secundă, a fost ca și cum el s-ar fi blocat, ca și cum nu și-ar fi putut smulge privirea de la ei, iar inima mi-a bătut mai tare, însă apoi el a continuat: După cum am spus, n-am timp acum să mă implic în proiecte noi.

Nu-mi aduc aminte de ce am ieșit din birou de una singură sau de ce m-am hotărât să zăbovesc chiar în fața biroului, pe hol. Mi-am spus că totul era bine. Levi era doar ocupat. Toată